

КРЪСТОПЪЖТЪ

Ако помня кръстопъжтъ въ поля безбрѣжни,
тамъ съ гордо пълновластие нощта
отъ всички зли покраища въ свѣта
на пиръ извика вихритѣ метежни.

Отъ югъ потръгна неброима рать,
отъ северъ друга съ тътенъ се зададе,
и пламнаха всрѣдъ облачни грамади
усмивкитѣ на ужаса злорадъ.

Азъ помня викъ, ту сдавенъ, ту издигнатъ
безсилно всрѣдъ тържествения ревъ,
тамъ пѣтникъ, на смъртта предъ черний зѣвъ,
ридаеше, отъ бурята настигнатъ.

И може би (презъ рани спомнямъ азъ!)
То бѣше бурята на мойта мѣка,
нависнала стоглава и сторѣка
надъ моя свѣтъ въ единъ безуменъ часъ.

Азъ помня какъ утихна нейний пламъкъ,
като заря на угасенъ пожаръ,
и помня, че отъ моя скѣпъ олтаръ
не бѣ остало камъкъ върху камъкъ.

Сега понелъ надежди-мъртвеци,
спасенъ азъ бродя изъ пустини снѣжни
и своята мощъ и пролѣтни вѣнци
сънувамъ въ полунощи безнадеждни.